

Posudek vedoucího bakalářské práce Dominiky Bůžkové
Čtenářské překážky (Český snář a Dotazník)

Téma bakalářské práce Dominiky Bůžkové vznikalo postupně. Na začátku byl zájem o Vaculíkovu a Grušovu prózu, vyvolaný jedním z elementárních seminárních úkolů. Své trvajícím zaujetím pro obě díla, jež provází čím dál obsáhlejší literatura předmětu, a přitom nadále zůstávají interpretačně otevřená, ale autorka dlouho nedokázala blíže specifikovat. Opakované pokusy o odborné uchopení obou textů končily vždy ve slepé uličce.

V rozpravách o zamýšlené bakalářské práci se přitom ze strany Dominiky Bůžkové objevoval jako důvod jejího zájmu zážitek z prvotního střetu s textem obou literárních děl. Autorka jej přibližovala jako vstup do světa, který jí kladl otázky-nástrahy už od vnitřních autorských paratextů a prvních vět, a neposkytoval k nim žádné odpovědi; ty se pro ni s proměnlivou jistotou vynořovaly až v průběhu dalšího textu, mnohé zůstaly bez „vyřešení“.

V určité chvíli nás napadlo, že východiskem z bezradnosti, v níž jsme tanuli, by mohlo být takový zážitek tematizovat a pokusit se napsat práci, v níž se bude rekonstruovat cesta rozumění „nepochopitelnému“ uměleckému textu. Uvědomovali jsme si, že pokus to bude takřikajíc laboratorní. Dominika Bůžková znala v tu chvíli obě literární díla už na základě několikerého čtení, a rekonstrukce prvotního zážitku byla de facto nemožná – z odvíjecího se času lze vyrobit smyčku právě zase jen v uměleckých dílech. Autorčino chápání jakékoli roviny Grušova a Vaculíkova textu bylo ovlivňováno jeho postupným a opakovaným poznáváním, od něhož se při psaní bakalářské práce nebylo možné nikdy zcela odpoutat.

Od počátku se nad takto, do jisté míry spekulativně rozvrženou prací vznášel nárok, jak jev pokračujícího rozumění uměleckému textu, jenž je průvodní vlastností při vnímání každého literárního díla, představit v jeho jedinečné podobě, tedy nad Grušovým a Vaculíkovým titulem. Ponenáhlu se však stávalo zřejmým, že takový úkol je v žánru bakalářské práce nad autorčiny síly, které taktak stačily na evidenci a deskripci nakonec vyčteného úkolu, tj. na individuálně podmíněné (každý čtenář je pro porozumění disponován odlišně a neexistuje žádný obecně sdílený základ) zachycení nejasných nebo málo srozumitelných míst uměleckého díla.

Práci současně doporučuju k obhajobě s dobrým svědomím: vznikala dlouho a pomalu, a přitom soustavně a poctivě. Na základě několika stornovaných verzí se cítím oprávněn prohlásit, že předkládaným textem překonala autorka své možnosti, a myslím, že se o svých schopnostech rozumět a vykládat umělecký text dozvěděla mnoho cenného. Navrhuji proto hodnocení „dobře“.